

" মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোক এতিয়া বহুত ডাঙৰ ষ্টিমাৰত (বাস্পচালিত জাহাজ ত) বহি আছে , তোমালোকে ক্ষাৰ কীয় জলপথ
অতিক্ৰম কৰি ক্ষীৰসাগৰ লৈ গৈ আছে , তোমালোকৰ লংগৰ উঠি গ ' ল "

প্ৰশ্ন: সন্তানসকলৰ ভাগৰ বিশেষকৈ কোনটো কথাত লাগে? ভাগৰ লগাৰ মুখ্য কাৰণ কি?

উত্তৰ: * উ ত ৰ :- সন্তানসকলে আগবাঢ়ি গৈ থাকোতে স্মৃতিৰ যাত্ৰাতেই ভাগৰি পৰে, ইয়াত ভাগৰ লগাৰ মুখ্য
কাৰণ হৈছে সংগদোষ। এনেকুৱা সংগ পায় যাৰ বাবে পিতাৰ হাত এৰি দিয়ে। কোৱা হয় – সং সংগই পাৰ
কৰায়, কুসংগই ডুৱায়। সংগত আহি ষ্টিমাৰৰ পৰা ভৰি তললৈ নমালে মায়াই কেঁচাই খাই পেলাব,
সেয়েহেহে বাবাই সন্তানসকলক সাৱধান কৰি দিয়ে - সন্তানসকল, সমৰ্থ পিতাৰ হাত কেতিয়াও নেৰিবা।

গীত: * গী ত :- মাতা অ ' মাতা .....

ও ঠ ম া শান্তি। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক কয় - সন্তানসকল, ওঁম শান্তি। ইয়াকো মহামন্ত্ৰ বুলি কোৱা হয়।
আত্মাই নিজৰ স্বধৰ্মৰ মন্ত্ৰ জপে। মোৰ আত্মাৰ স্বধৰ্ম হৈছে শান্তি। শান্তিৰ বাবে মই জংঘল আদিলৈ যোৱাৰ কোনো দৰকাৰ
নাই। মই আত্মা শান্ত স্বৰূপ হওঁ, এয়া মোৰ ইন্দ্ৰিয়। আৱাজ কৰিম নে নকৰিম সেয়া মোৰ হাতত। কিন্তু এই স্তান নথকাৰ
বাবে দুৱাৰে দুৱাৰে হাবাথুৰি খাই ফুৰে। ইয়াৰ ওপৰত এটা কাহিনীও আছে - এগৰাকী ৰাণীৰ হাড় ডিঙিত আছিল কিন্তু
তেওঁ পাহৰি গৈছিল, তেওঁ ভাবিলে যে তেওঁৰ হাড় দাল হেৰাই গ'ল, সেয়েহেহে তেওঁ বাহিৰত বিচাৰি আছিল। পাছত
কোনোবাই ক'লে - হাড় দালটো ডিঙিতেই আছে। এইটো দৃষ্টান্ত দিয়ে। মনুষ্যই দুৱাৰে দুৱাৰে হাবাথুৰি খাই ফুৰে। সন্ধ্যাসী
আদিয়েও কয় - মনৰ শান্তি আদি কেনেকৈ হ'ব, কিন্তু আত্মাতেই মন বুদ্ধি আছে। আত্মা এই কৰ্মেন্দ্ৰিয়ত আহিলে বাণীলৈ
আহে। পিতাই কয় - তোমালোক আত্মাসকল নিজৰ স্বধৰ্মত থকা। এই দেহৰ সকলো ধৰ্ম পাহৰি যোৱা। বাৰে বাৰে
বুজোৱাৰ পিছতো কোনো কোনোৱে কয় আমাক শান্তিত বহোৱা, যোগাভ্যাস কৰোৱা। এনেকৈ কোৱাটোও ভুল। এটা
আত্মাই আনটো আত্মাক কয় যে মোক শান্তিত বহুৱা। হেৰ' তোমালোকৰ স্বধৰ্ম শান্তি নহয় জানো? তোমালোকে নিজে
বহিব নোৱাৰা নেকি? চলোতে-ফুৰোতে তোমালোক স্বধৰ্মত কিয় থাকিব নোৱাৰা? যেতিয়ালৈকে পথ প্ৰদৰ্শক পিতাক
নাপায় তেতিয়ালৈকে স্বধৰ্মত কোনো তিষ্ঠি থাকিব নোৱাৰে। এই অশান্ত দেশত তোমালোকৰ এইটো অন্তিম জন্ম। এতিয়া
তোমালোক শান্তিৰ দেশলৈ যাব লাগিব, তাৰ পাছত সুখধামলৈ। ইয়াতটো ঘৰে ঘৰে অশান্তি। সত্যযুগত ঘৰে ঘৰে পোহৰ
থাকে। গতিকে ইয়াত অন্ধকাৰ, ইয়াত সকলো কথাত উজুটি খাবলগীয়া হয়। ঘৰে ঘৰে অন্ধকাৰ হোৱাৰ বাবে বন্তি
জ্বলায়। যেতিয়া ৰাৱণৰ মৃত্যু হয় তেতিয়া দীপমালা পালন কৰে। তাততো ৰাৱণ নাথাকে। গতিকে সদায় দীপমালা হৈ
থাকে। ইয়াত ৰাৱণ ৰাজ্যৰ বাবে 12 মাহৰ পিছত দীপমালা পালন কৰে। ৰাৱণৰ মৃত্যু হোৱাৰ লগে লগে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ
ৰাজ অভিষেক হয়। ইয়াৰ আনন্দোৎসৱ পালন কৰে। সত্যযুগত যেতিয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণ সিংহাসনত অধিষ্ঠিত হয়
তেতিয়া ৰাজ অভিষেক পালন কৰে। তোমালোকে জানা যে এতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য সম্পূৰ্ণ হ'ব। ভাৰতে পুনৰ ৰাজ্য-ভাগ্য
লাভ কৰিব। এতিয়া কোনো ৰাজ্য নাই। পিতাৰ পৰা ৰাজ্য পোৱা যায়। বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাই বেহদৰ ৰাজধানীৰ
উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। পিতাই কয় - মই তোমালোকক সদায় সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ দিওতা হওঁ, বাকী অন্য সকলো
তোমালোকক দুখ দিওতা হয়। কোনোবাই সুখ দিলেও সেয়া ক্ষণিকৰ ক্ষণভংগুৰ। সেই সুখ হৈছে কাগ বিষ্টাৰ সমান। মই
তোমালোকক ইমান সুখ দিও যে পাছলৈ কোনো দুখেই নহ'ব, সেয়েহে এই দেহৰ লগতে দেহৰ লগত সম্বন্ধ ৰখা সকলোকে
পাহৰি যোৱা। এই দেহ আৰু দেহৰ সম্বন্ধীয় সকল দুখ দিওতা হয়, সেইসকলক ত্যাগ কৰি মোক স্মৰণ কৰা। স্মৰণ কৰিব
লাগে ৰাতিপুৱা অমৃতবেলা। ভক্তিমৰ্গতো মনুষ্য ৰাতিপুৱা উঠে। কোনোবাই কাৰোবাৰ মতত কিবা কৰে, আন
কোনোবাই আন কাৰোবাৰ মতত কিবা কৰে? পিতাই বুজায় - ৰাতিপুৱা উঠি যিমান পাৰা নিজকে আত্মা বুলি ভাবি
মোক স্মৰণ কৰা। এয়া হৈছে পিতাৰ আদেশ।

ভক্তই ভগৱানক স্মৰণো কৰে আকৌ কৈ দিয়ে - সকলোৱে ভগৱান। এতিয়া তেওঁলোকে বুজি নাপায়। এদিন তেওঁলোক
সকলো তোমালোকৰ মিত্ৰ হ'বগৈ। ক'ব এই কথাবোৰতো ঠিকেই আছে। ঈশ্বৰক সৰ্বব্যাপী বুলি কোৱা মানে নিজৰ আৰু
ভাৰতৰ নাও ডুৱাই দিয়া। দ্বিতীয় কথা - ভাৰতক স্বৰাজ্যৰ মাখন দিওতা হৈছে পিতা, তাৰ সলনি নাম সন্তানৰ নাম ৰাখি
দিছে, যি শ্ৰীকৃষ্ণই মাখন পায়। সেয়েহে মনুষ্যই ভাবে - ভাৰতক মাখন দিওতা হৈছে কৃষ্ণ। পিতাৰ সলনি সন্তানৰ নাম দি
অনৰ্থ কৰি দিলে। এতিয়া গোটেই দুনিয়াৰ ভগৱান কোনো কৃষ্ণতো হ'ব নোৱাৰে। মনুষ্যই ৰাৱণৰ মতত নিজে নিজকে

অভিশপ্ত কৰিছে। পিতা হৈছে নাওঁৰীয়া, বাকী তোমালোক হৈছে নাওঁ। গায়ন কৰে নহয় যে "মোৰ নাওঁখনি পাৰ কৰি দিয়া"। এতিয়া তোমালোক ডাঙৰ ষ্টিমাৰত বহি আছে। চন্দ্ৰকান্ত বেদান্তত ষ্টিমাৰৰ কথা আছে। সেয়াও এতিয়া তৈয়াৰ কৰা হয়। তোমালোকে ষ্টিমাৰত সিপাৰলৈ গৈ আছে। বিষয় সাগৰৰ পৰা অমৃত অথবা ক্ষীৰসাগৰলৈ যোৱা। যেনেকৈ লগুণৰ ক্ষাৰকীয় জলপথেৰে যি ষ্টিমাৰ অতিক্ৰম কৰে, তেওঁলোকে পুৰস্কাৰ পায়। ইয়াত আকৌ নৰকৰ পৰা স্বৰ্গলৈ যাব লাগে। বিষয় সাগৰ হৈছে ক্ষাৰকীয়। তোমালোক ডাঙৰ ষ্টিমাৰত বহি আছে। তোমালোকে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলা, লংগৰ উঠি গ'ল। তোমালোক গৈ আছে, সিপাৰলৈ যাব লাগে। ষ্টিমাৰ গৈ গৈ বন্দৰ পায়। তাত কোনোবা নামে, কোনোবা উঠে। কোনোবা খোৱা-বোৱাৰ ফালে গ'লে থাকি যায়। ইয়াৰ ওপৰত এটা কাহিনী ৰচা আছে। কৃষ্ণক বটুক মহাৰাজ বুলি লিখি দিছে। তেওঁ ষ্টিমাৰ কেপ্টেইন। আকৌ ষ্টিমাৰত গৈ গৈ কোনোবা নামি গ'লে তাত মায়া অজগৰ থি আছে। মহাৰথীসকলকো গিলি পেলায়। পঢ়া এৰি দিয়ে অৰ্থাৎ নিশ্চয় বুদ্ধি নাথাকে। তেতিয়া মাজ সাগৰত ডুবি যায়।

তোমালোকে দেখিছা - পক্ষী মৰিলে পৰুৱাৰ জাক আহি তাক উঠায়। গতিকে এই পাঁচ বিকাৰ ৰূপী ভূতে একেবাৰে কেঁচাই গিলি দিয়ে। ইয়াৰ ওপৰত ডাঙৰ কাহিনী লিখা আছে। ধৰিলোৱা কোনোবা ষ্টিমাৰত বহি আছে - গেৰান্টিও লিখে, নিজৰ ফটোও পঠাই দিয়ে। পিছত যদি কাৰোবাৰ সংগত পৰি বিপথে যায় তেন্তে পঢ়া এৰি দিব, পিছত সেই চিত্ৰ তেওঁক ঘূৰাই দিব। এই সময়ত মায়া হৈছে তমোপ্ৰধান। ঈশ্বৰৰ হাত এৰিলে অসুৰে ধৰি ল'ব। এনেকৈ বহুতে গৈ গৈ হাত এৰি নামি যায়। বাৰ্তা আহে - এওঁক ক্ৰোধৰ ভূতে, মোহৰ ভূতে ধৰি লৈছে। প্ৰথমতেতো নিৰ্মোহী হ'বলগীয়া হয়। মোহ এজনৰ প্ৰতি ৰাখিব লাগে। এই ক্ষেত্ৰত যন্ত্ৰৰ প্ৰয়োজন। মোহৰ শিকলি বহুত লাগি আছে। এতিয়া এজনৰ সৈতে বুদ্ধিযোগ লগাব লাগে। যেনেকৈ ভক্তি কৰিলে বুদ্ধি ব্যৱসায়ৰ ফালে, ঘৰৰ ফালে গুচি যায়। ইয়াতো তোমালোকৰ এনেকুৱা হ'ব। যাওঁতে যাওঁতে তোমালোকৰ সন্তান স্মৃতিলৈ আহিব। পতিৰ স্মৃতিলৈ আহিব। পিতাই কৈছে এই শিকলিবোৰৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আতৰাই এজনক স্মৰণ কৰা। যদি অন্তিম সময়ত অন্য কিবা স্মৃতিলৈ আহে তেন্তে অন্তকালত যিয়ে পতিক স্মৰণ কৰে..... অন্তিমত শিৱবাবাৰ বাহিৰে অন্য কোনোৱে যাতে স্মৃতিলৈ নাহে, এনেকুৱা অভ্যাস কৰিব লাগে। ৰাতিপুৱা উঠি পিতাক স্মৰণ কৰা। বাবা আমি আপোনাৰ ওচৰলৈ আহিছো - নিশ্চয় আমি স্বৰ্গৰ মালিক হ'মগৈ। পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক অৰ্থাৎ 'অল্ফ' (আল্ফা) আৰু 'বে' (বাদশাহী)ক স্মৰণ কৰিব লাগে। 'অল্ফ' আল্ফা, 'বে' বাদশাহী। আত্মা বিন্দু। ইয়াত মানুহে তিলক লগালে কোনোবাই বিন্দু লগায়, কোনোবাই দীঘলীয়া তিলক লগায়, কোনোবাই মুকুটৰ দৰে কৰে, কোনোবাই সৰু ষ্টাৰ লগাই দিয়ে, কোনোবাই হীৰা লগায়। পিতাই কয় - তোমালোক আত্মা হয়। তোমালোকে জানা আত্মা ষ্টাৰৰ দৰে। সেই আত্মাতেই গোটেই ড্ৰামাৰ ৰেকৰ্ড ভৰি আছে। এতিয়া পিতাই আদেশ দিছে নিৰন্তৰ মোক পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু সকলোৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আতৰোৱা। এইটো লক্ষ্য অন্য কোনেও দিব নোৱাৰে। পিতাই কয় - তোমালোকৰ শিৰতত জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ আছে। সেয়া স্মৰণৰ অবিহনে ভস্ম নহ'ব। সৰ্বদা স্বাস্থ্যবান হ'বৰ কাৰণে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাৰ পৰাই উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। সৰ্বদা স্বাস্থ্যবান আৰু সম্পত্তিবান হোৱাৰ। স্বাস্থ্য আৰু সম্পত্তি থাকিলে বাকী আৰু কি লাগে! স্বাস্থ্য আছে, সম্পত্তি নাই তেন্তে মজা নাই। সম্পত্তি আছে, স্বাস্থ্য নাই তেতিয়াও মজা নাই। আত্মাই প্ৰথমে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব আৰু 21 জন্মৰ কাৰণে স্বাস্থ্য পাব আৰু স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'লে 21 জন্মৰ কাৰণে সম্পত্তি পাব। কিমান সহজ কথা। আমি 84 জন্ম এনেকৈ চক্ৰ লগাইছো। এতিয়া সকলো ভস্ম হৈ যাব, তাৰ প্ৰতি অন্তৰ কিয় লগাব লাগে? অন্তৰ তেওঁৰ প্ৰতি লগাব লাগে যিয়ে নতুন দুনিয়াৰ বাদশাহী দিয়ে। আত্মাসকল সৈতে বাৰ্তালাপ কৰে - সন্তানসকল, এতিয়া এই শৰীৰক পাহৰি নিজক অশৰীৰী বুলি ভাবি মোক স্মৰণ কৰা। এই শৰীৰ তোমালোকে ভূমিকা পালন কৰিবলৈ পাইছা। ৰাতিপুৱা উঠি এনেকৈ স্মৰণ কৰিব লাগে। সাজন যিয়ে ক্ষাৰকীয়ৰ পৰা পাৰলৈ লৈ যায়, তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে, বাকী সকলো বিষয় সাগৰত ডুব যাব। পিতা হৈছে পাৰ কৰোঁতা, তেওঁক নাওঁৰীয়া, বাগিচাৰ মালিক বুলিও কোৱা হয়। তোমালোকক কাঁইটৰ পৰা ফুল বনাই স্বৰ্গলৈ পঠাই দিয়ে। পিছত তোমালোকে স্বৰ্গত কেতিয়াও দুখ নেদেখিবা সেইকাৰণে তেওঁক কোৱা হয় দুখ-হৰ্তা, সুখ-কৰ্তা। হৰ হৰ মহাদেৱ বুলি নকয় জানো। শিৱকেই ক'ব। এওঁ হৈছে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শংকৰৰো পিতা। সেই পিতাই 21 জন্মৰ কাৰণে সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে তেন্তে তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে নহয় জানো, ইয়াৰ বাবে সাহস লাগে। স্মৰণ কৰি কৰি ভাগৰ লাগিলে চলিবলৈয়ে এৰি দিয়ে। সংগ এনেকুৱা পাই যায় যে এৰি দিয়ে সেইকাৰণে কোৱা হয় সং সংগি পাৰ কৰায়, কুসংগই ডুবায়। বাহিৰলৈ গ'লে কুসংগ পাবা, তেতিয়া নিচা উৰি যাব। কোনোবাই ক'ব ব্ৰহ্মাকুমাৰীৰ ওচৰত যাদু আছে, লাগি যাব। তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ নাযাবা। পৰীক্ষাতো আহিব। এনেকুৱা বহুত আছে - 10 বছৰ থাকিও পুনৰ সংগদোষত আহি যায়। ভৰি তললৈ নমালে আৰু মায়াই কেচাই খাই পেলায়। এইটোও নিশ্চয় কৰে যে পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় পোৱা যায়। তথাপিও মায়াৰ ডাঙৰ ধুমুহা আহে, এয়া হৈছে যুদ্ধক্ষেত্ৰ। আধাকল্প মায়াৰ ৰাজ্য চলিল। এতিয়া মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হ'ব লাগে। ৰাৱণক জ্বলায় পিছত এদিন আনন্দোৎসৱ কৰে। এয়া সকলো কৃত্ৰিম সুখ। প্ৰকৃত সুখ

পোৱা যায় সুখধামত। বাকী নৰকৰ সুখ হৈছে কাগ বিষ্ঠাৰ সমান। স্বৰ্গততো সুখেই সুখ। তোমালোকে সুখধামৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। বস্ত্ৰিংগত কেতিয়াবা মায়া জয়ী হয় কেতিয়াবা সন্তানসকল জয়ী হয়। এই যুদ্ধ ৰাতিয়ে দিনে চলি থাকে। ওস্তাদৰ হাত পুৰা ধৰিব লাগে। ওস্তাদ হৈছে সৰ্ব শক্তিমান, সমৰ্থ। যদি হাত এৰি দিয়া তেতিয়া সৰ্ব শক্তিমানেও কি কৰিব? হাত এৰিলা মানে গ'লা। ষ্টীমাৰৰ কথা শান্নতো আছে। এতিয়া ষ্টীমাৰ গৈ আছে। বাকী অলপ দিন আছে। বৈকুণ্ঠতো সন্মুখত দেখিবলৈ পোৱা যায়। অন্তিম সময়ত ক্ষণে ক্ষণে বৈকুণ্ঠৰ দৃশ্য দেখি থাকিবা। যেনেকৈ আৰম্ভণিত বহুত দেখিছিল। অন্তিমতো তোমালোকৰ বহুত সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। যি সকল ইয়াত থাকিব, যিয়ে সাহসেৰে হাত ধৰি থাকিব, তেওঁলোকেই অন্তিম সময়ত এই সকলোবোৰ দেখিবলৈ পাব। কন্যাসকলে ক'বলৈ আৰম্ভ কৰিব – বাবা, এওঁ দাসী হ'বগৈ, এওঁ অমুক হ'ব। তেতিয়া অনুতপ্ত হ'ব মই দাসী হ'লো। যল্ল নকৰিলে আৰু কি বেলেগ দশা হ'ব? তেতিয়া বহুত অনুতাপ কৰিবলগীয়া হ'ব। আৰম্ভণিতে তোমালোকে বহুত খেল দেখিছা। গীত আছে নহয় – আমি যি দেখিলোঁ – গতিকে যিমানেই সময় কাষ চাপি আহিব, সকলো কৈ থাকিব, কিন্তু তেতিয়া পঢ়াতো আৰু নহ'ব। পিতাই ক'ব তোমাক কিমান বুজালো তুমি শ্ৰীমতত নচলিলা গতিকে এই অৱস্থা হ'ল। এতিয়া কল্পই কল্পই এই পদ পাই থাকিবা গতিকে বাবাই কয় – নিজৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকা, মাতা-পিতাক অনুসৰণ কৰা। কোনো কুসন্তানো থাকে নহয়। মায়াৰ বশ হৈ বহুত আমনি কৰে, পিছত বহুত শাস্তি খাব লাগিব, পদ ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। শাস্তিৰো সন্তানসকলে সাক্ষাৎকাৰ কৰিছে। দুনিয়াত হৈছে আসুৰী সংগ আৰু ইয়াত হৈছে ঈশ্বৰীয় সংগ। বাবাই সকলো কথা বুজায় পিছত কোনেও এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে যে আমি জনাই নাছিলোঁ। বিনাশৰ সময়ত মানুহে ত্ৰাহি ত্ৰাহি কৰিবলৈ লাগি যাব। তোমালোকে বহুত সাক্ষাৎকাৰ কৰি থাকিবা। মিৰুৱা মৌত মলুকা চিকাৰ (চিকাৰৰ মৃত্যু, চিকাৰৰ বাবে দুখ কিন্তু চিকাৰীৰ বাবে সুখ)... এই দৰে তোমালোকে নৃত্য কৰি থাকিবা। তোমালোকে দেখি থাকিবা বিনাশৰ পিছত আমাৰ মহল আদি কেনেকৈ সজোৱা হ'ব। যি জীয়াই থাকিব তেওঁলোকে এই সকলোবোৰ দেখিব। পিতাৰ হৈ আকৌ যদি হাত এৰি দিয়া তেতিয়া জানো দেখিবলৈ পাবা! ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ 5 হাজাৰ বছৰৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :- **

(1) সমৰ্থ পিতাৰ হাতত ধৰি থাকিব লাগে, এজন পিতাৰ প্ৰতিয়ে অন্তৰ লগাব লাগে। ৰাতিপুৱা উঠি স্মৰণত বহিব লাগে।

(2) সংগ দোষৰ পৰা নিজকে চম্ভালিব লাগে। কুসংগত আহি পঢ়া এৰিব নালাগে।

বৰদান: সেৱাত সদায় সহযোগী হৈ সহ জ যোগৰ বৰদান প্ৰাপ্ত কৰোঁতা বিশেষ স্ব সম্পন্ন হোৱা ব্ৰাহ্মণ জীৱন বিশেষত্ব সম্পন্ন জীৱন, ব্ৰাহ্মণ হোৱা অৰ্থাৎ সহজ যোগী হোৱাৰ বৰদান প্ৰাপ্ত কৰা। এয়াই সকলোতকৈ প্ৰথম জন্মৰ বৰদান। এই বৰদানক বুদ্ধিত সদায় মনত ৰখা – এয়া হৈছে বৰদানক জীৱনত কাৰ্যকৰী কৰা। বৰদানক স্থায়ী কৰি ৰখাৰ সহজ বিধি হৈছে - সকলো আত্মাৰ প্ৰতি বৰদানক সেৱাত লগোৱা। সেৱাত সহযোগী হোৱা মানেই সহজ যোগী হোৱা। গতিকে এই বৰদানক স্মৃতিত ৰাখি বিশেষত্ব সম্পন্ন হোৱা।

শ্লোগান: * শ্লো গা ন :- নিজৰ মস্তক মণিৰ দ্বাৰা নিজৰ স্বৰূপ আৰু শ্ৰেষ্ঠ লক্ষ্যৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰোৱা মানেই লাইট হাউচ হোৱা।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!